

Mis ja arvad, Bridit, kas pühha Laps Iesus
poats meile Souluks ko middagi toma?

E. Annikas.

Isand nääb.

(A. I.)

Ischowa on klibiks keigile, kes Ta jure
sippuwad. Law. laul. 18, 31.

N i j a = l i n n a s ,
arimsa maarahwale sowitud Iulumala sanna wäljalautamiöse
jõbbradest

1 8 6 1,

Der Druck
wird unter der Bedingung gestattet, daß nach Beendi-
gung desselben der Abgetheilten Censur in Dorpat die
vorschriftsmäßige Anzahl Exemplare zugestellt werde.

Dorpat, den 7. Juli 1861.

No. 105. Für den Abgetheilten Censor
Lector **Wickwig.**

Gegen den Druck dieser Schrift ist nach vorgängiger
Durchsicht von Seiten des Livl. Evangel. Luther. Con-
sistoriums Nichts einzuwenden.

Riga Schloß, den 5. Juni 1861.

No. 1161. **A. Bar. Ungern-Sternberg,**
Assessor.

J. A. Busch, Notar. Conf.

Pühha Joulo aeg olli liggt; kaks last, wend ja ödde, istusid ühhes weikes urtsikus teine teise kõrwas ja kõnnelesid mitmest asjast. Wanna eit olli läinud, tööd otsima, tüttarlaps kuddus sukka, pois wiipis, mis wanna eit eile olli fedranud. Tubba olli külm ja pimme, ja laste meel ei wöinud ka rõmus olla, naad ollid tössised ja waiksed.

„Mis sa arwad, Bridik,“ hakkas wimaks tüttarlaps räkima, „kas pühha Laps JEsus peaks meie Jouluks ka middagi toma?“

„Ei tea, Anna, minno arwates ep olle paljo lota. Wanna eit on ifka furb, ta ütleb, et tal olleks wölgo, agga mitte rahha,“ nenda kostis wend.

„Jah, arwa, Brido,“ ütles Anna, „minnewal õsel ma ärkasin ülles, ja kuulsin, et wanna eit nuttis, ja ma näggin ku paistel, et ta põlveli mahha langes ja JSsandat pallus, et Ta tedda häddast peästaks. Keigest ma kül ei sanud arro, agga need sannad ma kuulsin selgeste: „Oh JSsand Illmal, ärra anna lubba, et mind mo waeste lastega majast wälja aetakse!“ Siis ta läks jälle wodi taggasi, ja ei nutnud ennam.“

Brido kulis ahhastusfega, ja ütles: Jah, wi-mati tulli üks woõras mees seie ja rätis kõw-waste wanna eidega; ta ajas peäle ja ma arwan, ta küssis rahha, agga wanna eidel ei olnud üh-tegi.“

Lapsed hakkasid jälle tõle ue hõlega, ja ollid üsna wait. „Nüüd mo lõng on otsas!“ ütles Anna, toussis ülles, ja läks uksest wälja; hakkas haggio korjama ja muud weiked tööd toimetama; siis tulli ta tuppä, astus afna alla nurka ja tahtis põlveli mahha heita. Brido tulli ka ta kõr-wa. „Mis sa tahhad? küssis ödde häbbelikkult.

„Summalat palluda,“ kostis temma.

„Pallume siis möllemad!“ — ja lapsed panid käed risti.

„Oh kallis JSand JEsus, aita, et meid majast wälja ei lükkata!“ — „Ja te, et wanna eit ennam ei nutta, ja et meie ikka head lapsed olleme.“ — „Ja kingi meile ka middagi Jouluks, armas JSand. Amen.“

Nenda pallusid lapsed. Kui naad lõppetasiid, astus wanna eit tупpa, terretas neid lahkest, teggi tuld ahjo, panni sömist lauale, ja näitas rõõmsam ollewad, kui eile. Lapsed said ka rõõmsamaks, — naad ollid keif omma murret JSandale kaebanud ja Temma kätte uskunud, ja Temma aitab kanda, — wanna eit fitis neid, et naad ollid hõlega tööd teinud, naad heitsid sepärrast rahhuliste maggama, ja ei näinud, et kesk ö ajal wanna eit jälle ülles touzis ja keigest süddamest, filma weega JSandat pallus, et tulleks appi temma hädda sees. Regi ei näinud sedda, agga, Summal tännatud! kes taewas on, ja kes ütleb:

„Ärra karda, ussu agga,“ Se näggi ja kulis
keif. —

Wasto Joulo pühhi olli igga ühhel paljo
toemetamist: lapsed räkisid teine teisele, mis illu-
sad asjad ja kännid linna podides nähha ollid,
ja mis sukropaggari akna peäl seisid, ja kuida
turrul ollid joulopuud ja titted ja weel mitme
suggused asjad. Wannemad walmistasid ka weel
üht ja teist ja toimetasid muist wäljaspoolsed
asjad; agga neid hingesid olli wähhä, kes waimus
Betlemma lauta astusid ja selle armo imme pe-
äle mötlesid, mis siin sündis, ja sedda armo ande
wasto wötsid, mis JSsand nendele tahhab anda,
kes Ta Ommad on. Agga Prido ja Anna said
sest middagi tunda. „Pühha laps JSsus on ka
meie omma!“ kiñnitas wend omma weikest ödde,
kui ta kurwaks sai, sest et kulis, mis andisid tei-
sed lapsed ootsid, „olle rahhul, Anna, koolmeister
öppetab kolis, ja ütles: kellel Öknisteggijat on,
sellel on keif.“

Joulo laupäwal olli kaunis külme talwine ilm,
lund olli saddanud, teed ollid kangeste külmeta-

nud, taewas selge ja pääw paistis. Üks noor rikkas herra Inglismaalt läks ratsa möda ulitsad seie weike liinna, näggi et paljo rahwast tungisid rackoja uksest sisse. „Mis seäl peaks ollema?“ mötles noor mees, ja läks teiste järrel treppist ülles. Seäl olli awwalik müminne. Ta kulis hüüdwad: „390 taalbert! kes pakkub ennam?“

„Bannen sadda täis,“ mötles rikkas mees, ja hüdis: „400 taalbert!“ Keif ollid wait, fegi ei pakkunud ennam, ja temmale sai moistetud, mis müdi.

„Mis assi se siis on, mis ma ollen ostnud?“ küsis noor mees.

Keif hakkasid naerma, ja kostsid: „Üks maja! üks maja on teie pärrast!“ „Diige siis ni hea ja näitke mulle, mis mo omma on,“ ütles ta ka naeratades.

Rae kohto sullane juhhatas nüüd tedda mitme põikulitsatte läbbi ühhe weike ulitsa sisse ja jäi ühhe waese urtsiko ette seisma; — meie tunneme sedda jo, se olli wanna eide majakenne.

„Se on nüüd teie omma,“ ütles kohto sullane „kajjo kül, et ep olle surem ja illusam.“

Ostja astus sisse; pimmedas toas laua äres, Piibli ramat ees, istus wanna eideke ja nuttis kibbedaste; kaks armast last seisid ta kõrwas, heit- sid temma pole ja püüdsid tedda rõmustada.

„Miks teie ollete ni kurwad?“ küsis lahkeste noor herra.

„Oh, eks ma pea nutma!“ kostis wanna eit ja silma wessi jooksis rohkeste möda pallet mahha. „Ma ollen üks waene naene, kessel paljo wölgo on, ja nüüd müakse minno maja ärra, ja ma ei tea, kuhho ma pean minnema mo waeste lastega.“ Üks silmapilk ta olli wait, siis ütles jälle kindla heäleaga: „Agga meil on weel JSsa taewas!“

„Jah, teil on JSsa taewas, eideke,“ ütles woõras mees, „olge rahhul, kui teil suremat mur- ret ei olle, siis ma woin teid kül aidata; ma olen teie maja ostonud, teie wõllad on maksetud, ma annan teile teie maja jälle taggasi; se jääb

teie ommaks, ja Jummal andko, et teie woiksite kava terwise jures ja rahhuliste selle sees ellada."

Misuggune rõõm olli liig suur; eideke ei woinud sanna lausuda, lapsed ka ollid üsna wait, ja wahtisid agga rõõmsa näuga armulisse herra filmi.

Ja se helde herra rõmustas süddamest nende waeste sure rõmo ülle, ja ütles weel: „Üht asja ma pallun teid, armas naene, et ma teie jures woin ellada, kui ma jälle seie liinna tullen; ma tahhan selle tarwis üht weiket kambrit põningile ennesele ehhitada."

Naene tahtis tännada, tahtis omma heateggija jallade ja kättele suud anda — agga ta olli jubba toast wäljas ja filmade eest kaddunud, ja sõitis ratsa kermeste omma liinna taggasi, rõõm süddames.

Agga selle waese maja sees toudid pallawad tännopalwed taewa pole; lapsed ütlesid rõmustades: „Meie teädsime, et JSsand tulles meid aitama, meie pallusime Tedda, ja Ta on lubbanud, palwed kuulda."

Misuggust Joulo õhtut ei olnud weel nähtud ses majakeses. Wanna eit tõi rõõmsa süddamega metsast weel ühhe weike kusepu, panni mõnned ounad ja küündlad külge, ja sütis neid põllema. — Se walgus olli ni armas wadata, paistis tuppja ja süddamesse, ja keif tundsid ärra, et JS= sand on hea ja armulinne. Prido lugges need sannad peast: „Nenda on Jummal ma= ilma armastanud, et Temma Dmma ainusündinud Poja on annud, et ükski, kes Temma sisse ussub, ei pea hukka sama, waid, et iggawenne ello temmal peab ollema;“ siis Anna lugges Luf. Gw. teisest peatükki Joulo sündimist ja wimaks keif laulsid fedda salmi:

Ma seisan Sinno söime ees,
 Oh JEsus, Sa mo ello,
 Ma tullen, toon ja annan Sull',
 Mis Sa mull' olled annud.
 Oh wötta se mo südda, meel,
 Waim, hing ja ihho, mis mul weel
 Keif wötta armust wasto!

Üks läks lahti, üks tüdruk astus tuppa, suur korw käes, panni sedda mahha ja ütles: „Paljo terwised teie linna sõbra poolt.“ Ja korwi seest wöttis ta wälja ja panni laua peäle paljo asjo, seal ollid rided, pildid, sukro sajad ja laste kändid. Laste melest olli, nago nääksid naad taewast lahti ollewad, agga wanna eit nuttis römo pärrast ja ütles: „Oh JSsand, minna ei olle middagi keifide heateggemiste ja keige truuse wasto, mis Sa mulle olled teinud.“ Ta pakkus tüdrukule kät ja ütles: „Se JSsand, kes innimeste süddamed kändab nago wee=soned, se maksko teie helde armulisse herra kätte nüüd ja iggaweste! ja kuida ta meid on aitanud, nenda aitago Jummal tedda ka, ja õnnistago tedda tuhhat kord, ja andko temmale taewas iggawest ello asset.“ — Lapsed pannid käed kokko, ja lugesid: Au olgo Jummalale taewas, rahho Ma peäl ja innimestest hea meel. Amen.

Wanna eit ja lapsed ei olle ello aeges ärra unnustanud, mis armo=imme JSsand sel ajal neile teinud, ja kui neil jälle kord kitsas käe olli,

fiis naad ollid julged lotusfes ja ütlesid: „Is-
sand, kes Sa ennemuiste olled armulinne olnud
meie wasto — mötse meie peäle!“ —

Et minno Ilmmal olled Sa
Se teeb mull' tuhhat rõmo!
Ei pea ükski rifuma
Mo süddamest So armo!
Jääd Isjaks mull', Ma lapses Sull':
Ei upputa siis wessi,
Ei põlleta ka tulli.

Sa aitafid mind tännini
Kui nõdra last üks isja;
Ma usfun ka et surmani
Sa mahha mind ei jätta.
Keif rõmustus Ja kurwastus,
Mis Sinno heldus andis,
Se hinge kasso satis.

Mo armsjaks JSfaks jääb Sa —
Se rööm on ütlematta!
Oh kule ilm, ja kurrat ka:
Teid minno hing ei karba!
Ehf tänna weel Ma-ilma peäl
Keif mingo pihhuks, pörmuks,
Mo Jummal jääb mo rõmuks!

Mummal tahhab, Et keik lähhäb
Meie hinge vnneks teäl.
Ehk on sured Sinno murred:
Wata agga Jesu peäl!

Jesse waewab End kes arwab,
Et tast Jesus kangel on;
Temma ello Du täis wallo,
Kunni lotus kindlam on.

Oh! sa waene Jumimenne!
Tuñne, Jesus kannab find!
Wata iilles! Pea meles:
Temma on jo sinno wend.

Koddo olles Ehk teed käies
Illa sinno Jesaks jääb.
Du sul häbda Siis Ta sedda
Sure heldusjega nääb.

Usfu, rummal, Et so Mummal
Sind ni wägga armastab!
Ota agga, Olle wagga
Kül Ta teeb mis toutab.

Tahhad sinna Kõrwa miina
Hinge rahho õigest teest,
Lasse Tedda Murret kanda,
Siis läab murre süddamest.

Temma teud On keif head,
Temma wäggi mõtmatta.
On joud weife, Ja te raske:
Usju! siis woid leimata.

Kui sa otad, Kindlast lodad
Tulleb abbi korraga.
Auu andma, Kummardama
Pead ja siis häbbiga.

Oh õn neile Hingedele
Kes on rahhul keigega.
Kemmad sawad Mis naad ootwad:
JEsu pallet näggema.

Rahhul olla, Kannatada
Olgo sinno tarkus siin:
Kes ei tahha Allandada
Sel on kahhefordue piin.

Kes siin nuttes, Semet kandes
Jesu järrel astuwad;
Kül need taewas, Lahti waewast
Diskades siis leikawad.

Kisti kanda, Ning suud anda
Jesu armo witsale
Sest on kasso, Se toob rahho!
Oh hing, panne tähhele!

Amen, Amen! Jesu nimmel
Tahhan minna kannata!
Temma hoidko Mind ning saatko
Temma Omma ollen ma. —

Agga meil on weel Jēsa taemas!